

обвиненъ после отъ наследниците си чорбаджии, че не билъ душевно нормаленъ, когато уреждалъ народното си дарение. Селимински завещалъ цѣлия си имотъ, на стойность около 6—7 хиляди желтици, въ полза на народнитѣ училища и за други народни благодеяния, но „почти година преди да умре ималъ нещастieto да се умопобърка и да полудѣе“. Лошитѣ езици приписвали умопобъркването на дебиторитѣ, на които той билъ повѣрилъ частъ отъ паритѣ си. Тѣзи длъжници, които Савичъ не поменува (макаръ, по всичко сѣдено, да мисли за К. Поповича и Н. Ценова), не се погрижили, като попечители и пълномощници на доктора, да го изпратятъ въ нѣкой европейски санаториумъ за душевно-болни, въпрѣки настояването на близки приятели на Селимински. „Още отначало на умопобъркването на д-ръ Селимински (миналата година) много приятели на болния посъветваха ония господа куратори да го изпратятъ въ Европа, въ нѣкой институтъ за умопобъркани, гдето щѣше да има положителна надежда да бѣде добре излѣкуванъ, а сѣщевременно и добре гледанъ, толкова повече, че не щѣха да харчатъ отъ тѣхъ си, а отъ паритѣ на самия боленъ. Но господа кураторитѣ се извиниха, че болестъта на доктора не била толкова напреднала, щото да изисква такава неотложна мѣрка“. По-късно, презъ пролѣтъта на 1867 г., когато заболѣлиятъ започналъ да ходи босъ и гологлавъ и съ скжсани дрехи по улицитѣ, лѣкаритѣ отново посъветвали попечителитѣ да се погрижатъ за него, като го изпратятъ веднага въ Европа; последнитѣ се противопоставили, възразявайки, че най-добре щѣлъ да се лѣкува той дома си, — по-неже престояването въ чужбина, между непознати, щѣло да му повреди, вмѣсто да го ползува. Браилското „Благотворително дружество“, следъ като напразно увещавало тия хора да взематъ мѣрки за доктора, се отнесло и до руския консулъ въ града, и този изпратилъ свой човѣкъ да наглежда една седмица болния. Дори и „общественото мнение“, покъртено отъ съчувствие, отправило молба до консулството да се помогне нѣкакъ на изпадналия въ немилость докторъ. Най-сетне, при още по-усложнено и влошено положение, когато Селимински нѣмалъ дори какво да яде, двамата попечители-чорбаджии, които били длъжници на болния, се отнесли още по-коравосърдечно и рекли безъ стѣснение на честния човѣкъ, натоваренъ да се грижи за него: „Нѣмаме пари да да-